

Derudover vil reformtraktaten indføre et system med en fast formand for Rådet, når det beskæftiger sig med udenrigsanliggender, for det er ikke bare mellem Kommissionen og Solana, der har eksisteret koordinationsvanskeligheder. Systemet med roterende formandskaber kan vel betyde og har betydet, at EU's udenrigspolitiske fokus ikke har været konstant, men af naturlige grunde skiftede hver sjette måned med formandskabets fokusering. Mange formandskaber har af naturlige grunde ønsket at sætte fokus på et bestemt område, som har dette lands særlige interesse. Med en fast formand i Udenrigsministerrådet vil EU's udenrigspolitik blive tilført mere kontinuitet og sammenhæng på tværs af 6-måneders-perioderne.

Endelig er det ikke nok at styrke udenrigsrepræsentantens arbejde og embede, også embedsværket skal understøtte repræsentantens arbejde, ellers kan det jo ikke lykkes. Derfor styrkes det nu med oprettelsen af en fælles udenrigstjeneste i EU, som tillige skal supplere de nationale udenrigsministerier og sikre koordinationen ude i marken. Det er f.eks. ikke hensigtsmæssigt, at vi har op til flere kontorer for EU-institutionerne på samme sted, som overlapper hinanden. Nu skal det samles. Tjenestens nærmere opbygning ligger ikke fast endnu, men den kommer til at rumme medarbejdere fra Kommissionen, rådssekretariatet og naturligvis også fra medlemslandene. Med reformtraktatens nyskabelser er forudsætningerne altså kommet på plads, for at EU kan stå stærkere som udenrigspolitisk aktør. Dermed bliver EU bedre i stand til at løfte det ansvar, som vi også skylder resten af verden at løfte.

EU har formået at agere som stabiliserende kraft på det europæiske kontinent, og EU har over de senere år i Afrika, på Balkan, i Mellemøsten og i Sydøstasien efter tsunamien og i andre kriser leveret en stadig større og engageret indsats. Det har vi ressourcerne til, det har vi evnerne til, og det skal vi intensivere. Verden venter faktisk på, at EU nu gør sig færdig med sit hjemmearbejde og træder ud i verden.

Reformtraktatens nyskabelser vil sætte EU i stand til bedre og mere slagkraftigt at bidrage med løsninger og i højere grad blive set på som en uomgængelig aktør på verdensscenen. I et bredere perspektiv handler det om at give vore værdier om menneskerettigheder og demokrati større gennemslagskraft over for vore globale partnere. Mere end nogen sinde før har vi brug for denne gennemslagskraft i en verden præget

af kriser, opbrud og forandring. De store asiatiske magters hastige vækst skaber enorme muligheder, men de vil jo også ændre den internationale magtbalance og medvirke til at skabe nye spilleregler.

Det vil være til gavn for Danmark, at EU kan medvirke aktivt til udviklingen og udformningen af de spilleregler, for selv om Danmark selvfølgelig fortsat kan og vil føre sin egen udenrigspolitik, får vi altså større indflydelse globalt og ikke mindst over for nye store spillere som Kina og Indien gennem et stærkt og velfungerende EU. Det har vi senest set i Burma, hvor Indien og Kina har en afgørende rolle. Men det gælder også i forhold til Afrika, som er arnestedet for stadige kriser, om det så er Darfur, Tchad, Somalia, Congo, Elfenbenskysten eller Zimbabwe.

I vores egen baghave har EU helt naturligt hovedansvaret. Her er udviklingen på Balkan stadig en udfordring og vil med bl.a. Kosovo forblive det i mange år frem.

Går vi længere mod øst, ligger Ukraine, Kaukasus og Centralasien i den russiske skygge, som EU kan hjælpe dem ud af, hvis de vil ud af den.

I et Mellemøsten præget af evig konflikt har Europa en forpligtelse til at lade vores analyse af situationen og af de samlede løsningsmuligheder komme kraftigere til orde. EU skal i regionen arbejde for at stabilisere Irak, vi skal arbejde for at undgå, at Iran destabiliserer regionen, og vi skal arbejde for at fremme en tostatsløsning på den israelsk-palæstinensiske konflikt, så vi kan få det kapitel lukket. Her kan EU faktisk agere på mange niveauer. Vi kan agere i FN, vi kan agere inden for kvartetten, vi kan agere over for parterne, og vi kan følge op med konkrete bistandsaktiviteter, der kan bidrage til at gøre den palæstinensiske hverdag lettere og være med til at sikre, at den fred, som må komme, også holder.

Det er ikke bare i håndteringen af de konkrete konflikter og kriser, vi skal blive bedre til at tale med én stemme. For de enkelte landes stemmer drukner i dag i den europæiske kakofoni. Også i EU's bilaterale forhold til andre store globale partnere kan og skal der skabes større sammenhæng i linjen for de forskellige politikområder. Endelig bliver vi også nødt til at forholde os mere struktureret til en række tværgående emner, der alle har en stærk international dimension. Det er emner som følger af globaliseringen, såsom illegal immigration, klimaforandringer og terrorisme.